

munkáskormány egyrészének politikája ellen a bérek rögzítéséről és kimutatta, hogy kamatban és profitban a kapitalisták majdnem ugyanannyit vesznek be mint munkásság bérekben. A lakosság legalább 75%-a él bérekből és fizetésekéből és 5%-a, a gyárosok és részvényesek ugyanannyit keresnek. Szembeszállt azokkal a szakszervezeti vezetőkkel, akik nem hajandók a munkásság harcát vezetni magasabb bérekért és alacsonyabb árakért. A kongresszus tomboló lelkesedése kísérte szavait, mikor kijelentette, hogy a párt legteljesebb támogatását, biztosítja azoknak a munkásoknak, akik kényszerítve vannak a sztráik fegyveréhez nyulni az egyeztető tárgyalások lassúsága miatt. Hangsúlyozta a szakszervezeti mozgalom egységének fontosságát és kérte a rivális szakszervezeteket, hogy keressék a megegyezés és összeházasítás lehetőségét. Követelte a szakszervezeti választások demokratizálását, mely különösen a szakszervezeti Tanács tagjainak megválasztásánál döntő fontosságú.

Harry Pollitt a párt tagjaihoz intézett kérelemmel fejezte be beszédét. Kérte a párt minden egyes tagját, hogy egyéni felelősségük teljes tudatában ismerték fel munkájuk jelentőségét a jelenlegi kritikus helyzetben. Dolgozzanak kitartóan a párt érdekében, erősítsék a pártot új tagok szerzésével, mert Nagybritánia gyors felendülése csak erős kommunista párt létezésével képzelhető el. A kommunista párt erősítése erősíti az egész munkásmozgalmat, a kapitalizmus legyőzését, a szocializmusért folyó küzdelmet. Az angol kommunista párt a munkásegység híve, szívesen köt választási egyezményt a munkáspárttal, de ha nem sikerül, függetlenül harcol a munkásmozgalom érdekében.

Ma már világosan látható, hogy a brit nemzet létezésének és függetlenségének biztosítása a munkásosztály feladata. Az új Angliához az új tervgazdaságon, állami ellenőrzésen, az életszínvonal emelésén keresztül ve-

zet, a gyarmati népekkel, a Szovjetunióval és az összes demokartikus népekkel való szoros barátságban, fejezte be beszédét Harry Pollitt.

Szűcs Miklós

MILYEN JÓVÁTÉTELT KAP ANGLIA ÉS AMERIKA NÉMET- ORSZÁGTÓL?

Köztudomású, hogy a jóvátételről szóló potsdami határozatokat, különösen azon cikkelyeket, amelyek meghatározzák az ipari felszerelés Németország nyugati övezeteiből való kiszállításának rendjét és határidejét, nem hajtották végre. A német megszállás következtében oly sokat szenvedett országok igazságos igényeit nem elégítették ki. Ennek az oka, hogy az angol és amerikai megszálló hatóságok kitérnek a jóvátételre vonatkozó potsdami határozatok teljesítése elől.

Ugyanakkor az angol és az amerikai sajtó szélteében-hosszában terjeszti azt az alaptalan állítást, mintha a német támadás áldozataivá vált országok jóvátételi igényei túlzottak lennének. Meg kell azonban jegyezni, hogy például a Szovjetunió csupán 10 milliárd dollár jóvátételt követel Németországtól. Ez az összeg pedig a tizedrészét sem alkotja a németek által a Szovjetunió területén okozott károknak.

Rendkívül szerények Lengyelország, Jugoszlávia és Csehszlovákia jóvátételi igényei is.

Az angol és amerikai újságok azáltal, hogy a Németországgal szemben emelt túlzott követelésekről szóló alaptalan állításokat terjesztik, hadjáratot folytatnak a potsdami döntések ellen. Ezzel egyidejűleg azt a hatást igyekeznek kelteni, mintha az angolszász hatalmak a maguk részéről teljesen lemondottak volna a jóvátételről, sőt az angol és amerikai adófizetők rovására még ők maguk

nyújtának segítséget Németországnak.

Teljesen téves az a beállítás, amely szerint Anglia és az Egyesült Államok Németország jövevényeként lépnek fel.

Igaz, hogy Anglia és Amerika máigideig nem közölte, milyen összeget követel jóvátételképpen Németországtól. De a valóságban az angolszász országok már eddig is olyan értékeket kaptak Németországtól, amelyek jelentősen meghaladják a tízmilliárd dollárt.

Wilkinson ezredes, a németországi amerikai katonai közigazgatás ipari osztályának vezetője által közölt adatok szerint a nyugati övezetekben a múlt év végéig számos vállalatot foglaltak le előlegképpen a jóvátétel számlájára. Amikor a szövetséges hatalmak hozzákezdtek az előlegképpen lefoglalt vállalatok leszereléséhez, minden eszközzel fékezni igyekeztek a gyárok és gyári felszerelések Szovjetunióba való szállítását. Ugyanakkor azonban erőltetett ütemben bonyolították le bizonyos fajtájú, csupán egy példányban meglévő ipari gépezet leszerelését. Az amerikai megszállási övezetben leszerelik a legfontosabb vállalatokat. E vállalatok csupán egy kis részének értéke — amelyet már felbecsültek a szakértők — 262 millió márkára rúg. Kiszállítanak minden kékelygépet, a repülőgépgyárok 90 százalékát, a motorkerékpármotorokat gyártó vállalatok 70 százalékát, a községi tulajdonban lévő vállalatok és a szerszámgyépgyárok jelentős részét.

Ez csupán a leszerelés hivatalos programja. Az ipari felszerelés Anglia és Amerika által való elszállításának lényeges arányai azonban lényegesen túlhaladják ezt a programot. Erről véleményt lehet formálni azon töredékes adatok alapján is, amelyek időnként napvilágot látnak a nyugati sajtóban. Az angolszász országok jóvátételi igényei kielégítésének legfontosabb forrásai az, úgynevezett »rejtett jóvátételi szállítások.« Ebben a minőségben nem csu-

pán a gyári felszereléseket, hanem a folyó termelést is kiszállítják Németországból Angliába és Amerikába.

Anglia és Amerika hivatalos képviselői rendszerint a folyó termelés jóvátételi célokra való igénybevétele ellen foglalnak állást, de csak olyankor, amikor a Szovjetunió igazságos jóvátételi követeléseinek kielégítéséről van szó. Ők maguk azonban a legnagyobb arányokban felhasználják a megszállási övezeteikben lévő vállalatok folyó termelését, a jóvátételi szállítások legfontosabb tételeként.

Idézzünk néhány példát.

A Reuter-ügynökség közlése szerint 1946 második felében a felsőlingeni Fritz Müller-Werke nevű gyár folyó termelésének jelentős részét alkotó legújabb típusú berendezéseket szállítottak Angliába.

1947 január elején újból jelentős mennyiségű gépi berendezést szállítottak Angliába, nagy angol cégek címére.

Az angol hatóságok a múlt év végén elkobozták és Angliába szállították a turbinákat és turbinaalkatrészeket gyártó mühlheimi Siemens-Schuckert-gyár csaknem egész késztermelését. 1946 második felében Németországból 300 ezer tonna anyagot szállítottak ki Angliába. E szállítmányok értéke körülbelül másfél millió fontsterlingre rúg. A »Berliner Zeitung« című német újság 1947 január 21-én írt is erről az esetről. Amint ismeretes, millió tonna számára szállítják ki Németországból a szennet is, amely a jóvátételi szállítások egyik legfontosabb részét alkotja. Sőt a dolog egészen addig fajult már, hogy a töltőtollgyárok egész termelése felett is az angol katonai közigazgatás rendelkezik. (Husz ilyen gyár van az angol megszállási övezetben!)

A folyó termelés nagyrészét az amerikai övezetből is kiszállítják Amerikába. Az amerikai megszálló hatóságok rendelkezésére az amerikai övezetben több mint 12 ezer tonna alumíniumot gyűjtöttek össze és olvasztottak ki. Ezt az egész alumínium-

mennyiséget az Egyesült Államokba irányították. A müncheni Agfa-Werke nevű ismert fényképezőgépgyár egész termelésének 95 százaléka felett ugyancsak a megszálló hatóságok rendelkeznek.

Az angol-amerikai jóvátételi igények kielégítésének egyik legfonto-

sabb rejtett forrása az a Németországból Angliába és Amerikába irányuló áruexport, amelyet kényszer útján a megszálló hatóságok által önkényesen megállapított, rendkívül alacsony árak alapulvételével bonyolítanak le.

Melynikov Nikoláj

S Z E M L E

AMI NEM VOLT OROSZORSZÁG TÉRKÉPÉN

Több mint háromszáz ilyen város van...

Ezek a városok az új sztalin-i ötéves terv idején keletkeztek a homokszivatagokban, a még nemrég áthatolhatatlan őserdőben, az Északi Sarkkör vidékén. Azokon a helyeken, ahol száz és ezer kilométereken azelőtt egyetlen lakóház sem volt, lüktet az élet, városok és üzemek mutatják az emberi élet alkotó munkáját. Az úttörő építők fabarakjai helyére új, kőből vagy fából épült házak kerülnek, kultúrpaloták emelkednek, kórházak és poliklinikák, iskolák, színházak, könyvtárak létesülnek: Az utcákon autóbuszok és villamosok bonyolítják le az egyre növekvő forgalmat. Az aszfalttal burkolt úttesteket díszfák és virágágyak szegélyezik. Este a villanyfény árjában úsznak a városok és községek. Valamennyi város szíve: az üzemek, ércbányák, szénbányák, gyárak és egyéb vállalatok.

MAGNITOGORSZK — Ritkaságszámban megy az a kultúremler, aki ne ismerné Magnitogorszkot, a fémipar városát. Ebben a városban van a legnagyobb fémipari kombinát. Ez a hatalmas üzem több nyersvasat és acélt termel egymagában, mint amennyi a cári Oroszország valamennyi üzemének össztermelése volt.

Emberemlékezet óta áll a fűvel és gazzal benőtt Magnitnája hegy, ösödök óta ostromolták ezt a hegyet, a viharos szelek s bár a kutatók és földrajztudósok többszáz év óta tudták, milyen kincseket rejt magában mégis csak a szovjethatalom idején — 1929 márciusában jelentek meg itt az építők első csoportjai.

A szeppe megélenkült. Az Ural folyó sivár partjain boszorkányos gyorsasággal épült fel a fémipar gigásza, a fémipari munkások városa: Magnitogorszk. Az évezredekben át békésen szunnyadozó Magnitája hegy megnyitotta méhét, hogy kincseit odaadja az embereknek. A távoli kuznyeck-i szénmedencéből hosszú szerelvények érkeztek és 1932 február 1-én a kombinátból kikerült az első gyersvas. Magnitogorszk ekkor már hatalmas, a kultúra minden vívmányával ellátott korszerű város volt.

KOMSZOMOLSZK — A messzi Szibériában hömpölygő Amur folyó vidéke igen gazdag. Fényes jövő áll előtte. Hogy e vidék kincseit kiaknázhassák, a hatalmas Amur partjára, 1932-ben sokezer szibériai ifjú és leány érkezett. Akkor még áthatolhatatlan tajga terült el itt mindenfelé, amerre csak a szem ellátott. Az ifjú emberek elsősorban az őserdő az üzem zakatolása szétkergette az erdő vadjait, amelyek a lakótelep irtásához fogtak, hogy helyet csináljanak a felépítendő új városnak. És alig néhány hónap elmúltával már füstöltek a fűrésztelep kéményei és